

Каръл Куигли

---

# ТРАГЕДИЯ И НАДЕЖДА

*История на света в наше време*

Том 2

София, 2025

Преводът е направен по изданието:

CARROL QUIGLEY

**TRAGEDY AND HOPE**

*A History of the World in Our Time*

Copyright © Carrol Quigley 1966  
All rights reserved.

„Катехон“ е импринт на издателство „Изток-Запад“.

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Людмила Андреева, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1695-0

КАРЪЛ КУИГЛИ

# ТРАГЕДИЯ

и

# НАДЕЖДА

ИСТОРИЯ НА СВЕТА  
В НАШЕ ВРЕМЕ

ТОМ 2

Превод от английски  
Людмила Андреева

КАТЕХОН

...

|                          |                                                        |
|--------------------------|--------------------------------------------------------|
| №28 Артур Кордон         | <i>Перспективата изкуствен интелект</i>                |
| №29 Боян Чуков           | <i>Матрицата 2</i>                                     |
| №30 Тома Пикети          | <i>Кратка история на равенството</i>                   |
| №31 Кирил Фурсов         | <i>Държавата търговец</i>                              |
| №32 Майкъл Хъдсън        | <i>Съдбата на цивилизацията</i>                        |
| №33 Халфорд Макиндър     | <i>Географската ос на историята</i>                    |
| №34 Сергей Савелиев      | <i>Нищетата на мозъка</i>                              |
| №35 Нийл Фъргюсън        | <i>Големият упадък</i>                                 |
| №36 Гунар Кайзер         | <i>Култът</i>                                          |
| №37 Янис Варуфакис       | <i>Технофеодализъм</i>                                 |
| №38 Игор Шнуренко        | <i>Да убиеш Левиатан</i>                               |
| №39 Джон Мийършаймър     | <i>Голямата заблуда</i>                                |
| №40 Жак Елю              | <i>Пропагандата</i>                                    |
| №41 Съст. В. Аверянов    | <i>Голямото нулиране</i>                               |
| №42 Олдъс Хъксли         | <i>Обратно към Прекрасния нов свят</i>                 |
| №43 Еманюел Тод          | <i>Поражението на Запада</i>                           |
| №44 Уолтър Липман        | <i>Общественото мнение</i>                             |
| №45 Сергей Савелиев      | <i>Еволюцията на мозъка и социалният подбор</i>        |
| №46 Робърт Ф. Кенеди-мл. | <i>Ухан: какво остана покрито</i>                      |
| №47 Шеймъс Брунър        | <i>Лицата на контролигархията</i>                      |
| №48 Питър Турчин         | <i>Последни времена</i>                                |
| №49 Нейоми Клайн         | <i>Двойникът</i>                                       |
| №50 Иво Христов          | <i>Отвъд точката на пречупване</i>                     |
| №51 Каръл Куигли         | <i>Трагедия и надежда. Том 1</i>                       |
| №52 Жак Елю              | <i>Технологията. Залогът на века</i>                   |
| №53 Петър Волгин         | <i>Европа след края на евроатлантизма</i>              |
| №54 Филип дьо Вилие      | <i>Дръпнах нишката на лъжата и всичко излезе наяве</i> |
| №55 Джулио Тремонти      | <i>Криминогенната държава</i>                          |
| №56 Джовани Ариги        | <i>Дългият двайсети век</i>                            |
| №57 Ерик Фьогелин        | <i>Новата политология</i>                              |
| №58 Каръл Куигли         | <i>Трагедия и надежда. Том 2</i>                       |

# СЪДЪРЖАНИЕ

|                                                                                                         |         |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
| XIII. Разрушаването на Европа (1937–1939) .....                                                         | 7       |
| XIV. Втора световна война:<br>вълната на агресията (1939–1941) .....                                    | 61      |
| XV. Втората световна война:<br>отливът на агресията (1941–1945) .....                                   | 135     |
| XVI. Новата епоха .....                                                                                 | 239     |
| XVII. Ядреното съперничество и Студената война:<br>американското ядрено превъзходство (1945–1950) ..... | 283   5 |
| XVIII. Ядреното съперничество и Студената война:<br>надпреварата за водородната бомба (1950–1957) ..... | 375     |
| XIX. Новата епоха (1957–1964) .....                                                                     | 509     |
| XX. Трагедия и надежда: бъдещето в перспектива .....                                                    | 629     |
| Именен показалец .....                                                                                  | 753     |

*На всички, които ги е грижа  
и искат да помогнат*

XIII

**РАЗРУШАВАНЕТО  
НА ЕВРОПА  
(1937–1939)**

---

*Austria Infelix (1933–1938)*

*Чехословаишката криза (1937–1938)*

*Годината на измамените (1939)*

---

## AUSTRIA INFELIX<sup>1</sup> (1933–1938)

**А**встрия, която остава след Сен-Жерменския договор, е толкова слаба в икономическо отношение, че животът ѝ се поддържа само с финансовата помощ на Лигата на нациите и Западните демократични държави. Площта и населението ѝ са дотам намалели, че тя е малко повече от великия град Виена, заобиколен от огромно, но неадекватно предградие. Градът с население от два милиона души в страна, чието население е намаляло от 52 на 6,6 милиона души, е бил център на велика империя; сега е бreme на малко княжество. Нещо повече: икономическият национализъм на държавите наследници като Чехословакия откъсват този регион от долното течение на Дунав и Балканите, откъдето тя е черпила хранителните си запаси в предвоенния период.

По-лошото е, че градът и провинцията са противоположни във виждането си по всеки политически, социален или идеологически въпрос. Градът е социалистически, демократичен, антиклерикален, ако не и антирелигиозен, пацифистки и прогресивен в смисъла на думата „прогрес“ от XIX в.; провинцията е католическа, ако не и клерикална, невежа, нетолерантна, войнствена и назадничава.

Всяка област има собствена политическа партия: християнсоциалистите в страната и социалдемократите в града. Те са толкова равномерно балансирани, че на нито едни от петте избора от 1919 до 1930 г. гласовете, получени от някоя от партиите, не падат под 35% и не надхвърлят 49% от всички подадени гласове. Това означава, че балансът на силите в парламента се държи от незначителни малки партии като Пангерманците или Аграрната лига. Тъй като от 1920 г. нататък тези незначителни групи решават да се съюзят с християнсоциалистите, дихотомията между града и страната се трансформира в разделение между управата на столицата (доминирана от социалдемократите) и федералното правителство (доминирано от християнсоциалистите).

Макар и много радикални и марксистки настроени на думи, социалдемократите са много демократични и умерени на дело. В периода 1918–1920 г., когато контролират цялата страна, те успяват да сключат мир, да потушат заплахата от болшевизъм от Унгария на Изток или от Бавария на Север, да

---

<sup>1</sup> Нещастната Австрия (лат.).

създадат ефективна демократична конституция със значителна автономия на местните провинции и да дадат значителен тласък на новата държава по пътя към превръщане в социална държава на XX в. Мярката за техния успех може да се види във факта, че комунистите така и не успяват да се установят след 1919 г. или да изберат депутат в парламента. От друга страна, социалдемократите не успяват да съчетаят желанието си за съюз с Германия (*Аншлус*) с необходимостта от финансова помощ от силите на Антантата, които му се противопоставят.

Споразумение между пангерманците и християнсоциалистите да се отложи *Аншлусът* и да се съсредоточат върху получаването на финансова помощ от победилата Антанта прави възможно свалянето на коалиционния кабинет на Михаел Майер през юни 1921 г. и замяната му с пангерманско-християнсоциалистически съюз под ръководството на пангерманеца Йохан Шобер. През май 1922 г. този съюз е отменен, когато канцлер става лидерът на християнсоциалистите, католическият свещеник монсеньор Игнац Зайпел. Той доминира във федералното правителство на Австрия до смъртта си през август 1932 г., а политиката му е продължена след това от неговите ученици – Долфус и Шушниг. Зайпел успява да постигне известно финансово възстановяване, като издейства международни заеми от Силите победителки от 1918 г. Въпреки лошия кредитен статус на Австрия той постига това, като настоява, че няма да може да предотврати *Аншлуса*, ако Австрия достигне етап на финансов колапс.

Междувременно социалдемократите, които управляват града и провинцията Виена, предприемат невероятна програма за социално подпомагане. Старата монархическа система на косвени данъци е заменена със система на преки данъци, които тежко натоварват заможните хора. С помощта на честна и ефективна администрация и балансиран бюджет условията на живот на бедните се променят. Това е особено забележимо по отношение на жилищата. Преди 1914 г. те са плачевни. Преброяването от 1917 г. показва, че 73% от всички апартаменти са едностайни (като над 90% от работническите апартаменти са от този клас), а 92% от тях са без санитарни помещения, 95% са без течаща вода, 77% са без електричество или газ; много от тях нямат външна вентилация. Въпреки че тази една стая е с размери по-малки от 3,60 на 4,60 м, в 17% от тях има квартирант, който обикновено споделя единственото легло. В резултат на недостига на жилища болестите (особено туберкулозата) и престъпността се разрастват, а стойността на недвижимите имоти нараства с над 2500% за петнадесетте години от 1885 до 1900 г. Тези икономически условия са поддържани от много недемократична политическа система, в която само 83 000 души на имуществена основа имат право да гласуват, а на 5500 от най-богатите е позволено да избират една трета от всички места в градския съвет.

В тази ситуация през 1918 г. идват социалдемократите. Към 1933 г. те са построили почти 60 000 жилища, предимно в огромни жилищни сгради.

Те са с дървени подове, външни прозорци, газ, електричество и санитарни помещения. В тези големи жилищни сгради повече от половината от площта на парцела е оставена свободна за паркове и детски площадки, осигурени са централни перални, детски градини, библиотеки, поликлиники, пощи и други удобства. Една от най-големите от тези сгради – Карл Маркс Хоф – заема само 18% от парцела си, но в нея има 1400 апартамента с 5000 жители. Те са построени толкова ефективно, че средната цена на апартамент е само около 1650 долара за всеки; тъй като се очаква наемът да покрива само издръжката, но не и разходите за строителство (които идват от данъците), средният наем е по-малко от 2 долара на месец. По този начин бедните жители на Виена харчат само част от доходите си за наем – по-малко от 3%, в сравнение с 25% в Берлин и около 20% във Виена преди войната. Освен това градът предоставя всякакви безплатни или евтини медицински грижи, зъболечение, образование, библиотеки, забавления, спорт, училищни обеда и родилни грижи.

Докато това се случва във Виена, християнсоциалистическото пангерманско федерално правителство затъва все по-дълбоко в корупция. Пренасочването на публични средства към банки и промишлени предприятия, контролирани от поддръжниците на Зайпел, е разкрито в парламентарни разследвания въпреки усилията на правителството да прикрие фактите. Когато федералното правителство отвръща на удара със собствено разследване на финансите на град Виена, се налага да съобщи, че те са във възхитително състояние. Всичко това служи за засилване на привлекателността на социалдемократите в цяла Австрия въпреки тяхната антирелигиозна и материалистическа ориентация. Това може да се види от факта, че гласовете на социалистите на изборите постоянно се увеличават, като от 35% от общия брой гласове през 1920 г. нарастват на 39,6% през 1923 г. и на 42% през 1927 г. В същото време броят на местата на християнсоциалистите в парламента намалява от 85 през 1920 г. на 82 през 1923 г., на 73 през 1927 г. и на 66 през 1930 г.

През 1927 г. монсеньор Зайпел формира „Листа на единството“ от всички антисоциалистически групи, които може да събере, но не успява да обърне хода на събитията. Изборите дават на партията му само 73 места срещу 71 за социалдемократите, 12 за пангерманците и 9 за Аграрната лига. Поради това Зайпел се заема с много опасен проект. Той се опитва да промени австрийската конституция в президентска диктатура като първа стъпка по пътя към реставрация на Хабсбургите в рамките на корпоративна фашистка държава. Тъй като всяка промяна в конституцията изисква две трети от гласовете в парламента, в който социалдемократическата опозиция държи 43% от местата, монсеньор Зайпел се опитва да сломи тази опозиция, като насърчава разрастването на въоръжената реакционна милиция – *Heimwehr* (Вътрешна гвардия). Този проект се проваля през 1929 г., когато конституционните промени на Зайпел в голяма степен са отхвърлени от парламента. В резултат на

това се налага да се използват незаконни методи – задача, която е изпълнена от наследника на Зайпел Енгелберт Долфус през 1932–1934 г.

Хаймвер се появява за пръв път през 1918–1919 г. като групи от въоръжени селяни и войници, които се формират в покрайнините на австрийската територия, за да се противопоставят на набезите на италианци, южни славяни и болшевики. След като тази опасност отминава, Хаймвер продължава да съществува като свободна организация на въоръжени реакционни банди, финансирана отначало от същите групировки на германската армия, които по същото време (1919–1924) финансират нацистите в Бавария. По-късно тези банди са финансирани от индустриалци и банкери като оръжие срещу профсъюзите, а след 1927 г. – и от Мусолини като част от проектите му за ревизионизъм в Дунавската област. Първоначално тези отряди на Хаймвер са сравнително независими и имат собствени водачи в различните провинции. След 1927 г. те са склонни да се обединяват, въпреки че съперничеството между водачите се ожесточава. Тези лидери са членове на Християнсоциалистическата или Общогерманската партия и понякога имат симпатии към Хабсбургите. Водачите са Антон Ринтелен и Валтер Пфример в Щирия, Рихард Щайдле в Тирол, принц Ернст Рюдигер фон Щархемберг в Горна Австрия и Емил Фай във Виена. „Началник на генералния щаб“ на движението, когато то се обединява, е многократният убиец, избягал от германското правосъдие, Валдемар Пабст, който е замесен в многобройни политически убийства, поръчани от националистите в Германия в периода 1919–1923 г.

Тези организации открито тренират във военни формации; всяка седмица провеждат провокативни маршове в индустриалните райони на градовете, открито заявяват решимостта си да унищожат демокрацията, профсъюзите и социалистите, да променят конституцията със сила, нападат и убиват критиките си.

Усилията на Зайпел да промени конституцията, като използва натиска на Хаймвер срещу социалдемократите, се провалят през 1929 г., макар той да успява да увеличи донякъде правомощията на християндемократическия президент Вилхелм Миклас. По същото време Зайпел отхвърля предложението на социалдемократите за разоръжаване и разпускане както на Хаймвер, така и на социалдемократическата милиция – *Schutzbund*.

Тактиката на Зайпел отблъсква поддръжниците му от пангерманците и Аграрната лига, така че партията му вече не разполага с мнозинство в камарата. През септември 1930 г. тя подава оставка. Използвайки новите конституционни реформи, които са приети година по-рано, Зайпел сформира „президентски“ кабинет – правителство на малцинството, от християнсоциалисти и членове на Хаймвер. За пръв път втората група получава постове в кабинета, при това най-застрашителните, тъй като Щархемберг става министър на вътрешните работи (който контролира полицията), а Франц Хюбер – друг лидер на Хаймвер – става министър на правосъдието. Това става въпреки фак-

та, че Хаймвер току-що е въвел в организацията си клетва, която задължава членовете му да отхвърлят парламентарната демокрация в полза на еднопартийната, кооперативна, „лидерска“ държава. От този момент нататък конституцията е постоянно нарушавана от християнсоциалистите.

През ноември 1930 г. са свикани нови избори. Щархемберг обещава на Пфример, че ще осъществят пуч, за да предотвратят изборите, а Щархемберг публично обявява: „Сега сме тук и няма да изпуснем юздите, какъвто и да е резултатът от изборите.“ Канцлерът Карл Вогоин обаче е убеден, че неговата група ще спечели изборите; съответно той отхвърля пуча. Министърът на правосъдието Хюбер по време на кампанията конфискува документите на пангерманците, Аграрната лига и дисидентите християнсоциалисти, както и на социалдемократите, с мотива, че са „болшевишки“. Изборите се провеждат в тази бъркотия от кръстосани нападки – това са последните избори, проведени в предвоенна Австрия. Християнсоциалистите губят 7 места, а социалдемократите печелят 1. Първите имат 66, вторите – 72, Хаймвер – 8, а Общогерманско-аграрният блок – 19. Правителството на малцинството на Зайпел кротко подава оставка, заменено от по-умерено християнсоциалистическо правителство под ръководството на Ото Ендер с пангерманска-Аграрна подкрепа.

През юни 1931 г., въпреки че отново се опитва да състави правителство, Зайпел не успява да получи достатъчна подкрепа и слабите коалиции на умерените християнсоциалисти и пангерманците продължават да съществуват въпреки бунта на Хаймвер през септември 1931 г., ръководен от Пфример. Пфример и неговите привърженици са изправени пред съда за държавна измяна и са оправдани. Не са положени никакви усилия за събиране на оръжията им и скоро става ясно, че християнсоциалистическата коалиция, движена от собствените си симпатии и от страха от насилието на Хаймвер, започва атака срещу социалдемократите и профсъюзите. Тези атаки се засилват след май 1932 г., когато в длъжност встъпва нов кабинет с Долфус като канцлер и Курт Шушниг като министър на правосъдието. Този кабинет има само един глас мнозинство в парламента – 83 гласа „за“ и 82 гласа „против“, и е напълно зависим от 8-те депутати от Хаймвер, които осигуряват мнозинството му. Той не иска да свика избори, защото християнсоциалистите знаят, че ще бъдат смазани. Тъй като са решени да управляват, те продължават да управляват – незаконно и в крайна сметка противоконституционно.

Въпреки че нацистите в Австрия се засилват и използват все повече насилие с всеки изминал ден, коалицията на християнсоциалистите и Хаймвер се опитва да унищожи социалдемократите. Милицията на Хаймвер напада социалистите в индустриалните части на градовете, като за целта пристига с влак от селските райони, а след това християнсоциалистическото правителство репресираща социалдемократите заради тези „безредици“. След една такава случка през октомври 1932 г. Долфус назначава водача на Хаймвер Ернст

Фай за държавен секретар (по-късно министър) на обществената сигурност, който командва цялата полиция в Австрия. По този начин Хаймвер, който има 8 места в парламента, получава 3 места в кабинета. Фай веднага забранява всички събрания – освен тези на Химвер. От този момент нататък полицията системно нахлува и унищожава имущество на социалдемократите и профсъюзите – „в търсене на оръжие“, както казват. На 4 март 1933 г. правителството на Долфус е победено в парламента с един глас – 81:80. То изхвърля един глас по формални причини и използва възникналия скандал като претекст да предотврати със сила по-нататъшни заседания на парламента.

Долфус управлява с декрети, като използва закон на Хабсбургската империя от 1917 г. Този закон позволява на правителството да издава извънредни икономически декрети по време на война, ако впоследствие те бъдат одобрени от парламента в рамките на определен срок. И Хабсбургската империя, и войната са приключили, а декретите на Долфус не се отнасят до икономически въпроси, нито пък са приети от парламента в посочения срок, но правителството използва този метод, за да управлява в продължение на години. Първите декрети прекратяват всички събрания, цензурират пресата, преустановяват местните избори, създават концентрационни лагери, разрушават финансите на град Виена чрез произволна намеса в събирането на данъци и разходите, разрушават Върховния конституционен съд, за да му попречат да преразглежда актовете на правителството, и възстановяват смъртното наказание. Тези декрети обикновено се прилагат само срещу социалдемократите, но не и срещу нацистите или Хаймвер, които водят страната до хаос. Когато социалистическият кмет на Виена разпуска подразделението на Хаймвер в града, Долфус веднага го отменя.

През май конференцията на Християнсоциалистическата партия не успява да избере Долфус за ръководител на партията. Той веднага обявява, че парламентът никога няма да бъде възстановен и че всички политически партии ще бъдат постепенно погълнати от една нова партия – „Отечествения фронт“. От този момент нататък Долфус и неговият наследник Шушниг работят малко по малко за изграждането на лична диктатура. Това не е лесно, тъй като на усилията се противопоставят социалдемократите (които настояват за възстановяване на конституцията), пангерманците и техните нацистки наследници (които искат съюз с Хитлерова Германия), както и Хаймвер (който е подкрепян от Италия и иска фашистка държава, която да доминира в Дунавската област).

Докато Долфус продължава да атакува работниците, нацистите започват да атакуват него и Хаймвер. Нацисткото движение в Австрия е под прякото командване на Германия и е финансирано оттам. То се впуска в масови нападения, паради, бомбени атентати и убийствени атаки срещу поддръжниците на правителството. През май 1933 г. Хитлер осакатява финансово Австрия, като налага данък от 1000 марки на всички германски туристи, които оти-

ват в Австрия. На 19 юни Долфус обявява нацистите извън закона, арестува техните водачи и депортира „генералния инспектор на Хитлер за Австрия“. Нацистката партия преминава в нелегалност, но продължава да върши безобразия, в т.ч. стотици бомбени атентати и хиляди актове на вандализъм. През юни 1933 г. те се опитват да убият Щайдле и Ринтелен, а през октомври успяват да ранят Долфус.

Пред лицето на тези нацистки зверства Долфус продължава методичното си унищожаване на социалистите. От 1930 г., а вероятно и от 1927 г., Мусолини въоръжава Унгария и Хаймвер в Австрия. Социалдемократите, подкрепяни от Чехословакия и Франция, се противопоставят на това. През януари 1933 г. Социалистическият железопътен съюз разкрива, че влак с 50 000 пушки и 200 картечници е на път от Мусолини към Хаймвер и към Унгария. В създалата се полемика съвместната англо-френска нота, протестираща срещу това нарушение на мирните договори и нареждаща оръжията да бъдат върнати на Италия или унищожени, е отхвърлена от Долфус. Вместо това Долфус сключва споразумение с Мусолини за подкрепа срещу нацистите чрез Хаймвер и за унищожаване на социалистите в Австрия. През март 1933 г. Долфус обявява за незаконна Републиканския отбранителен корпус, милицията на Социалистическата партия, приема Хаймвер в кабинета си и прекратява дейността на парламента.

Тъй като продължаващата агитация на нацистите през 1933 г. прави необходима по-голяма подкрепа за Долфус от страна на Мусолини и Хаймвер, правителството започва да предприема стъпки за пълното премахване на социалистическото движение. В края на януари 1934 г. са издадени заповеди на Хаймвер и той започва да окупира централите на профсъюзите, сградите на социалистите и кметствата на различни провинциални градове. На 10 февруари Фай арестува повечето от водачите на социалистическата милиция, а на следващия ден произнася реч пред Хаймвер, в която заявява: „Канцлерът Долфус е нашият човек; утре ще се заемем с работата и ще я свършим добре.“

В провинциите вече е имало кръвопролития, а когато на 12 февруари Фай напада работниците във Виена в техните профсъюзни центрове, социалистическите централи и жилищните им сгради, избухват пълномащабни боеве. Правителството има огромно предимство, като използва редовната армия, както и Хаймвер и полицията, и вдигна полевата артилерия, за да разбие големите жилищни сгради. До 15 февруари сраженията приключват, социалистическата партия и нейните профсъюзи са забранени, вестниците им са обявени извън закона, стотици хора са убити, хиляди са в концентрационни лагери и затвори, хиляди други са доведени до икономически недоимък. Изборното правителство на Виена е заменено с „федерален комисар“, всички работнически социални, спортни и образователни движения са унищожени, а ценните имоти на тези организации са предадени на по-облагодетелствани

организации като Хаймвер и католически групи. Скоро след това наемите в социалистическите жилищни сгради са увеличени, наемателите са принудени да плащат за услуги, които преди това са били безплатни (включително за извозване на боклука), работниците са принудени по един или друг начин да се присъединят към Отечествения фронт и дори работниците социалисти са принудени да търсят работа чрез трудовите борси на католическите профсъюзи.

На 24 април 1934 г. е обявена нова конституция съгласно правомощията на извънредния икономически декрет от 1917 г. Тя променя Австрия от „демократична република“ в „християнска, германска, корпоративна, федерална държава“. Тази конституция е едновременно измамна и незаконна, а усилията на Долфус да я направи по-законна, ако не и по-малко измамна, имат обратен резултат. През юни 1933 г. Долфус подписва конкордат с Ватикана. Тъй като Светият престол иска това съглашение да бъде одобрено от парламента, Долфус решава да убие няколко заека с един куршум, като свика част от стария парламент, за да приеме този документ, да прекрати прекъснатата сесия от 4 март 1933 г. и да приеме 471-те декрета, които той е издал след тази дата. Сред тези декрети е и новата конституция от 1934 г. Тъй като правителството настоява, че старата конституция никога не е била суспендирана или дори нарушавана, новата трябва да бъде приета или чрез плебисцит, или с две трети от гласовете на стария парламент при присъствието на поне половината от членовете му. Това е направено на 30 април 1934 г., като различните актове са приети с част от гласовете на стария парламент. Тъй като социалистите не са допуснати да присъстват, а пангерманците отказват да присъстват, в залата има само 76 от общо 165 депутати, а някои от тях гласуват против предложените актове.

Новата конституция няма никакво значение, тъй като правителството продължава да управлява с декрети и да я нарушава, когато пожелае. Например с указ от 19 юни 1934 г. съдилищата са лишени от конституционните си правомощия да се произнасят по конституционността на всички актове на правителството преди 1 юли 1934 г.

Корпоративният аспект на новата конституция е пълна измама. В много дейности не са създадени никакви корпорации; там, където са създадени, членовете им са назначени, а не избрани, както е предвидено в закона; и във всеки случай те не правят нищо. Вместо това цялата банкова и индустриална система е напълнена с дребните бюрократи на Отечествения фронт. Поради лошото управление и световната депресия банките в Австрия се сриват през 1931–1933 г., което ускорява световната банкова криза. Австрийското правителство поема тези банки и постепенно заменя персонала им, особено еврейския, с партийни функционери. Тъй като банките контролират около 90% от индустриалните корпорации в страната, тези партийни функционери успяват да поставят свои приятели в цялата икономическа система. До 1934 г.

почти нищо не може да се направи в света на бизнеса без „приятели“ в правителството, а с „приятели“ може да се направи всичко. Такова „приятелство“ се получава най-добре чрез подкуп, в резултат на което се извършват периодични плащания от страна на бизнеса към политически фигури. В началото на 1936 г. избухва скандал, когато се разкрива, че застрахователната компания „Феникс“ (на която Вогоин – бивш канцлер и лидер на Християнсоциалистическата партия – сега е президент), е загубила 250 милиона в корупционно дадени подаръци и „заеми“. Правителството трябва да признае това и публикува списък на политическите групи и политиците, които са получили общо по-малко от 3 млн. шилинга. По този начин по-голямата част от загубата остава необяснена. Тя си остава такава до края. Срещу двадесет и седем лица са започнати съдебни процедури, но правителството на Шушниг така и не изправя нито един от тях пред съда.

Тази корупция се разпространява в правителството, докато накрая се стига до момент, в който – както казва Щархемберг – „никой не знаеше на кого може да има доверие и имаше основание за най-невероятни подозрения“. Изстъпленията на нацистите се увеличават през май и юни 1934 г., до момента, в който бомбените атентати стават средно по петнадесет на ден. На 12 юли с декрет правителството определя смъртно наказание за такива бомбени атентати. Нацистите заплашват с пуч при първата подобна присъда. Тази първа присъда е изпълнена на 24 юли, но срещу двадесет и две годишен *социалист* след съкратен процес. Същия ден полицията и Отечественият фронт са уведомени от своите шпиони, че нацистите ще нападнат на следващия ден. Всички подробности са предадени на Фай, но той и Долфус прекарват вечерта в обсъждане на евентуално социалистическо въстание. Заседанието на кабинета на 25 юли е отложено заради предупреждението, но не са положени никакви усилия за защита на министрите. Около 13:00 ч. 154 нацисти в осем камиона нахлуват в канцлерството, без да бъде произведен нито един изстрел. Те веднага убиват Долфус и се заключват в помещението. Друга група нацисти завзема радиостанцията на Виена и обявява ново правителство с Ринтелен като канцлер. В провинциите също има спорадични нацистки въстания, при които са убити десетки хора. Нацистският „австрийски легион“ в Германия и германското правителство не смеят да предприемат нещо заради строгото предупреждение на Мусолини, че ако го направят, той ще нахлуе в Австрия от юг.

След шестчасови преговори, в които Фай и германският министър действат като посредници, обсадените мъже в канцлерството са изведени, за да бъдат депортирани в Германия. Когато Долфус е намерен мъртъв, тринадесет души са екзекутирани, а голям брой са хвърлени в затвора; всички нацистки организации са закрити, а дейността им – преустановена. В същото време онези, които се са се опитали да предупредят правителството за заговора или да го предотвратят, са арестувани, а някои от тях – убити (включително поли-

цейският шпионин, който е изпратил конкретните подробности в деня преди престъплението).

След смъртта на Долфус Шушниг и Хаймвер си поделят правителството. Всеки от тях заема по четири места в кабинета. Шушниг е канцлер в правителството и заместник-водач на Отечествения фронт, а Щархемберг е водач на Отечествения фронт и вицеканцлер в правителството.

От юли 1934 г. нататък Шушниг се стреми да се отърве от Хаймвер, особено от Щархемберг, да създаде чисто лична диктатура само с една партия, един профсъюз и една политика, да удовлетвори нацистите, без да отстъпва съществена власт или позиции, да държи социалистите смазани и да получи възможно най-голяма подкрепа от Мусолини.

Казахме, че през 1932 г. Долфус и Шушниг се сблъскват с трима противници: социалистите, нацистите и Хаймвер. Те се опитват да ги унищожат в този ред, като мобилизират срещу всеки от тях силата на тези, които все още не са унищожени, плюс християнсоциалистите. С напредването на усилията те се опитват да унищожат и християнсоциалистите, като вкарват всички групи в една аморфна и безсмислена политическа партия – Отечествения фронт. Целта ѝ е да мобилизира подкрепа лично за тези двама лидери. Тя няма реални политически принципи и е напълно недемократична, като е длъжна да приема решенията на „лидера“. Всички хора, независимо от политическите им убеждения, дори нацисти, католици, комунисти и социалисти, са принудени да се присъединят към нея чрез политически, социален и икономически натиск. Резултатът е, че целият политически морал е разрушен, обществената почтеност е унищожена, а много от политически активните слоеве на населението са принудени да се присъединят към двете нелегални екстремистки групи – нацистите и комунистите, като към първата се присъединяват много повече хора, отколкото към втората. Дори социалистите – за да предотвратят загубата на разгневените си членове в полза на комунистите – трябва да заемат по-революционна позиция. Тъй като всичко е изтласкано в нелегалност и полето е оставено за безсмислени лозунги, груби материалистически предимства и благочестиво демонстриране на праведност, никой не знае какви са истинските мисли на никого и на кого може да се довери.

Загубата на италианската подкрепа за Хаймвер и за независима Австрия след Етиопската афера прави възможно Шушниг да се отърве от Щархемберг и неговата милиция и прави наложително да се помири с нацистите. През октомври 1935 г. Фай е отстранен от правителството. На 23 март 1936 г. Австрия, Италия и Унгария подписват политическо допълнение към Римските протоколи; то предвижда, че никоя от подписалите страни няма да сключва споразумение с неподписала го държава за промяна на политическото положение в Дунавския регион без консултации с останалите подписали страни. През април Австрия копира Германия и допълнително отчуждава Франция и Малката Антанта, като издава указ за въвеждане на обща военна служба.